

AD
GENEROSVM VIRVM
TYCHONEM BRAHEVM
DE KNVDSTRVP, COGNATVM ET AF-
FINEM SUUM DESIDERATIS-
SIMVM;

IN
ZOILOS,
MALEVOLOS ET INSCIOS.

VRANIA abstrusos, quamvis neglecta, recessus.
Quos habitare datur magnis celso Aethere Divis,
Ignotasq; vias Cæli motusq; perennes
Dum novisse sinit, tibi TYCHO, ea sacra recludens,
Circum qua celsos agitari conspicit axes,
Nilq; morata tamen turba inscia & invida, sannis
Excipit, ac stolido necdum per spectata stupore
Vellicat, exagitat, fraudes meditatur & astus:
Injustasq; struit rethnas, infandaq; vibrat
Tela, sed in solido sese infringentia scuto,
Illustres queis forte queat turbare labores.
Sufficit ad ipsi sibi semper ut undiq; virtus,
Nec nugas moresq; hominum cunctatur inanes.
En modo Divinis (mirum) conformia sacris
Organa producis, quibus altum subdere Cælum
Ingenio potes ipse tuo. Procul ite prophani:
Sunt hæc virtutis, sunt Gorgonis æmula vultus,
Sunt majora etiam: nec enim, qua lucida, curant,
Aut quibus extimulant, pravas malè conscia mentes
Invidia atq; odium: Tandem hæc concussa vel ipso
Obtutu ceu saxa stupentq; silentq; rigentq;
Quin etiam ignaros, quibus hæc adeo Enthea sordent,
Quis neget & truncos, hominisq; in corpore belvas?
At te TYCHO imis superùm penetrabilibus infer:
Quodq; facis, Mundi ex alto deliria ride
Immundi, strepitusq; humiles, & nescia sortis
Pectora quam Divi dispensant tramite justo,
Stansq; vado fluctus, Imbres & flamina temne.

OLIGERVS ROSENKRANZIVS
G. F. de Rosenholm, F.

QVA